

Hazafelé menet már kevés a szalutálás. Lihegve caplat előttem. Csak egyre koncentrálnál: minél előbb hazaérni, lefeküdni. Cammog, mint egy kis mackó.

Mikor indultunk, olyan volt, mint táncos-parádés paripa, délcegen lassú galoppban lépegetett. Csakhogy a forgót a farán hordja, nem a fején. A Hadügy előtt kis sumírom lesunyja mackós fejét és most eszembe jut, hogy Szemesen macaszt evett nagy élvezettel. Talán valami beütés volna benne? Nagy felfedezés lenne. Újabban a sóletet is ízesen csámcsogja.

Zsidóka búsan oldalaz az árva fák, villanypóznák, téglarakások és homokbuckák, a sarokkövek mellett. Feje fáj, hólyagja üres, már semmi nem érdekli. Mikor hazaérkezünk, szinte beleroskad a célba.

Negyven lépcsőn kell még felzihálnia magát, remeg, ahogy a bejárati ajtónak nekidől.

Istopyrin, tea, méz, pulzus.

Hívom az orvost: „az Istenért”.

Zsigulin jön, negyven lépcső fölfelé.

„Párás a levegő. Ha baj lenne, három hét múlva EKG-t kell csinálnunk.”

A *Kutyavédő Szövetség* elnöke özv. Károlyi Mihályné és Déry Tibor.

(Folytatjuk)

CSÁK GÉZA VERSEI

K é t u t a z á s k ö z t

*Ha fagyosszentek és Medárd között
újából kisüt a nap Magyarországon
s a lihegő zöld mindent elborít, —
az öregember megint útjára indul.
Tar-búza és rozs fanyar szürkeségben
versenyt rohannak vissza — a vonattal.
Vidám sövények mögül az aranyrepce
fölkacag mint az elfutó jószerecse.
Csupa suhanás... Van azért ideje
megszámolni a sorjázó tengerit
az egyik állomás mellett, ha akarja.*

Június, szerelmem, vársz-e még?

*Az öregember magában így beszél,
mint máskor is, motyog, de most nagyon figyel
a föl-megrebbenő távoli neszekre.
S nem nyomja el hátrább a számvetését
a vidult idő, oly sokszor látta már
a változó felszint poros aszályban,
hótalan szelek szorításában, árvíz tükrében
s koncorgó csikaszokkal a havas
sövények fölött. Látta mindezt s kitapintotta már
e boldog föld csontos bordázatát.
Sejti a törvényt: azért vedlik le ősszel
s bővül tavasszal, hogy mindig eltakarja
az ismeretlen kemény végleges arcot;
mely mindig évszak, de maga nem évszak,
tavasz, nyár, ősz, tél, — de maga egyik sem,
s homloka alá sötét szemébe
eddig nem sikerült belenézni,
mert mindig elfordult. Majd egyszer! —
Ezért fület a távoli neszekre
az öregember, amíg utazik.*

Hajolj le érte

Mikor már csontjaid nem nőnek újra,
noha kicserélődik minden porcikád
hét év alatt, ezt írják a tudósok,
s hét évenként bőregér csecsemő
útból születesz ha nem is újnak fiacskám,
s ha már a lángod nem ömlik másik lángba,
hogy fölragyogtasson még egy pici lángot:
— hajolj a múltad fölé
végy föl egy üres kagylót a csöndes parton
s hallgasd jajdulva síró dallamát.
Végy föl egy kagylót!

Vad Triton fújja
tengered szélén, habos szirtek között,
barnára cserzett gyapjas és sima vállal
merül fölbukkan s úgy áradnak és apadnak
a hullámok is szelíden szilajul

ahogy fújja fölszegett büszke állal
kagylókürtjéből vígan szomorún.
Fújja —
Az apály régen
visszasodorta magával idődet.
Minden elment.

Végy föl egy kagylót.
Meszes és durva szélüt.
Hajolj le érte.
Vedd föl!

A nagy műhely

Mint ahogy a festészet sokkal több Matisse: Asszony kékben c. festményénél, mégis Matisse a festészetet teremti; mint ahogy a költészet Dante Isteni Színjátékához képest is mérhetetlen, mégis Dante magán a költészetten változtatott; s fordítva, bár az Einstein fölfedezte általános relativitás a kozmosz fizikáját alapozta meg, Heisenberg mégis azt állítja, hogy csak a természettörvényekről vallott véleményeink módosultak; mint ahogy a modern társadalom szocialista modelljét éljük, mégis naponta meg kell küzdenünk az elemi tisztességért; — úgy, éppen úgy az egyház is annak a terhétől roskadozik, Aki alapította, s mégis ez az egyház „készíti” Krisztust.

Mivel a hatások centrumába esik, ez a meg-megingó állapot az állapota. Nem a világgal összevetett kü-

lönbségeiben látszik nagysága és nagyszerűsége, hanem abban, hogy analóg a világgal, és a világ dolgaival. A mű, az ige, a törvény — saját teljessége útján — kikerülhetetlenül visz Istenbe. Majd általa magasabb rendűvé válva visszaérkezik hozzánk, belénk, tudásunkba s több világosságot teremt: ez a fejlődés. Az ismeret „közlekedési” tere, birodalma az ember. Ebbe a birodalomba belefér, bele-azonosul, beleépül Isten, szóvá, tudássá, életté válva önmagát: *megtestesül*. Különben hogyan tudnánk befogadni egyenletrendszerünkbe egy hűvös, konok, elzárkózó X-et, egy inkognitójához ellenségesen ragaszkodó Matematikust? Ismeretlen Isten annyi, mint Ismert Ismeretlen. És mert ez, mert ilyen, látható egyházában a konkrét Titok = Kenyér.